

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอตามลำดับดังนี้

4.1 ผลการวิจัย

4.2 อภิปรายผล

4.1 ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิจัยดังต่อไปนี้

4.1.1 ค่าสถิติพื้นฐานของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ค่าสถิติพื้นฐานซึ่งประกอบด้วย ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนก่อนเรียน คะแนนหลังเรียน และคะแนนความก้าวหน้า ผู้วิจัยได้นำเสนอไว้ในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนก่อนเรียน คะแนนหลังเรียน และคะแนนความก้าวหน้าของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่ม	N	คะแนนก่อนเรียน		คะแนนหลังเรียน		คะแนนความก้าวหน้า	
		$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	$\bar{d}$	S.D
ทดลอง	29	20.38	5.49	38.03	5.38	17.66	4.50
ควบคุม	30	20.50	5.50	31.33	8.10	10.83	5.49

จากตารางที่ 4.1 พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียนของทั้งสองกลุ่มมีค่าใกล้เคียงกัน เมื่อเทียบกับคะแนนเต็ม 50 คะแนน มีค่าประมาณ 2 ใน 5 ของคะแนนเต็ม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าใกล้เคียงกัน ค่าเฉลี่ยคะแนนหลังเรียนของกลุ่มทดลองมีค่าประมาณ 4 ใน 5 ของคะแนนเต็ม

กลุ่มควบคุมมีค่าประมาณ 3 ใน 5 ของคะแนนเต็ม ค่าเฉลี่ยคะแนนความทนความก้าวหน้ากลุ่มทดลองมีค่าต่างกันประมาณ 7 คะแนน

4.1.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลการสอบก่อนเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และค่า t ที่ใช้ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยดังกล่าว ผู้วิจัยได้นำเสนอไว้ในตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

กลุ่ม	N	$\bar{X}$	S.D	t-value
ทดลอง	29	20.38	5.49	-.08
ควบคุม	30	20.50	5.50	

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน จึงสรุปได้ว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับตัวสะกดมาตราแม่กนไม่แตกต่างกัน

4.1.3 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนหลังเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลการสอบหลังเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และค่า t ที่ใช้ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยดังกล่าว ผู้วิจัยได้นำเสนอไว้ในตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนหลังเรียน ระหว่างกลุ่มทดลอง กับกลุ่มควบคุม

กลุ่ม	N	$\bar{X}$	S.D	t-value
ทดลอง	29	38.03	5.88	3.63*
ควบคุม	30	31.33	8.10	

* $p < .05$

จากตารางที่ 4.3 พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนหลังเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีแบบเสริมทักษะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีปกติ

4.1.4 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความก้าวหน้าระหว่างกลุ่มทดลอง กับกลุ่มควบคุม

ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความก้าวหน้าของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และค่า t ที่ใช้ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยดังกล่าว ผู้วิจัยได้นำเสนอไว้ในตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความก้าวหน้าระหว่าง กลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

กลุ่ม	N	$\bar{d}$	S.D	t-value
ทดลอง	29	17.66	4.50	5.22*
ควบคุม	30	10.83	5.48	

* $p < .05$

จากตารางที่ 4.4 พบว่ากลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความก้าวหน้าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ มีความก้าวหน้าทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีปกติ

4.2 อภิปราย

จากผลการวิจัยนี้ พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะวิชาภาษาไทย เรื่องตัวสะกดมาตราแม่กน มีความก้าวหน้าทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่สอนโดยวิธีปกติตามคู่มือครูของกรมวิชาการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ มาสวิล รักบ้านเกิด (2526) ได้สร้างแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำยากในวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกสะกดคำยากมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และกลุ่มที่เรียนโดยใช้แบบฝึกสะกดคำยากมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยวิธีปกติ และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ รุจิ สุขเสมอ (2526) ที่ได้สร้างแบบฝึกสะกดคำยาก สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน นอกจากนี้ ประยงค์ โชติการณ (2532) ที่ได้ใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำยากกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า หลังการใช้แบบฝึกทักษะนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ส่วน มยุรี เหมือนพันธุ์ (2535) ได้สร้างแบบฝึกเสริมทักษะวิชาภาษาไทยเรื่องตัวสะกดมาตราแม่กค สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการเขียนสะกดคำมาตราแม่กคสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยไม่ได้ใช้แบบฝึกเสริมทักษะ ซึ่งเป็นผลการวิจัยที่สอดคล้องกัน และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของหน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดชัยภูมิ (2535) ได้สร้างแบบฝึกสะกดคำยากสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยไม่ได้ใช้แบบฝึก นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับการวิจัยของหน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี (2535) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยที่ใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำกับการเขียนตามคำบอก พบว่า กลุ่มที่เรียนโดยใช้แบบฝึกมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยการเขียนตามคำบอก

เหตุผลที่สนับสนุนให้นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ ความก้าวหน้าทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องตัวสะกดมาตราแม่กน สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีปกติ อาจจะเนื่องมาจากเหตุผลต่อไปนี้

1) แบบฝึกเสริมทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีจุดประสงค์ที่ชัดเจนคือ

- (1) อ่านและเขียนคำที่สะกดในมาตราแม่มกนได้
- (2) จำแนกคำที่สะกดในมาตราแม่มกนออกจากคำอื่นได้
- (3) บอกความหมายคำที่สะกดในมาตราแม่มกนได้
- (4) ใช้คำที่สะกดในมาตราแม่มกนได้อย่างถูกต้อง

จากการที่มีจุดประสงค์ที่ชัดเจน ทำให้นักเรียนได้รับการฝึกไปในทิศทางที่ผู้วิจัยต้องการ

2) แบบฝึกเสริมทักษะมีความสอดคล้องกับแผนการสอน กล่าวคือ แบบฝึกเสริมทักษะมีจุดประสงค์ เนื้อหาที่ตรงตามแผนการสอนในทุกๆ แผน

3) แบบฝึกเสริมทักษะมีการเรียงลำดับ ความยากง่ายของเนื้อหา จากง่ายไปหายาก ตามหลักการเรียนรู้ของนักเรียน

4) ก่อนการทำแบบฝึกเสริมทักษะ ผู้วิจัยจะเตรียมนักเรียนก่อนทำแบบฝึกทุกครั้ง การเตรียมนักเรียน กล่าวคือ ได้รับความสนใจนักเรียนด้วยการให้นักเรียนดูรูปภาพภายในแบบฝึกเสริมทักษะว่ามีรูปอะไรบ้าง และร่วมกันสนทนาถึงลักษณะของรูปภาพนั้นว่ามีลักษณะอย่างไร ระบายสีอะไรจึงจะสวยงาม จากนั้นก็ให้นักเรียนอ่านสำรวจกิจกรรมในแบบฝึกเสริมทักษะ และร่วมกันสนทนาซักถามวิธีการทำแบบฝึกเสริมทักษะและครูจะตอบข้อสงสัยของนักเรียน นอกจากนี้ครูและนักเรียนร่วมกันทำข้อตกลงว่า หากนักเรียนคนใดทำแบบฝึกเสริมทักษะได้รวดเร็วถูกต้องและระบายสีสวยงามจะได้รับการยกย่องว่าเป็นคนเก่ง ซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่ให้ความสนใจร่วมสนทนาซักถามนักเรียนมีความต้องการที่จะทำแบบฝึก และอยากที่จะเป็นคนเก่งที่จะได้รับการยกย่องจากครูและเพื่อนร่วมห้องเรียน

5) คำสั่งให้นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมในแบบฝึกเสริมทักษะ เมื่ออ่านแล้วนักเรียนสามารถเข้าใจได้ทันที มีเพียงบางคนเท่านั้นที่ต้องการคำอธิบายเพิ่มเติม ซึ่งผู้วิจัยก็ตอบอธิบายตามที่นักเรียนสงสัย

6) แบบฝึกเสริมทักษะมีกิจกรรมหลายรูปแบบ มีความท้าทาย ถึงแม้ว่าจะมีการฝึกใช้คำที่ซ้ำๆ กัน แต่นักเรียนก็ไม่เกิดความเบื่อหน่ายเพราะแต่ละกิจกรรมมีรูปแบบที่แตกต่างกัน และไม่ซ้ำกัน

7) แบบฝึกเสริมทักษะมีภาพประกอบที่ดึงดูดใจ ภาพสื่อความหมายได้ง่าย นักเรียนจะให้ความสนใจในภาพประกอบของแบบฝึกมาก โดยเฉพาะในแบบฝึกมีการให้นักเรียนได้ระบายสีภาพ

ให้สวยงาม นักเรียนจะชอบมากเป็นพิเศษ ซึ่งภาพประกอบในแบบฝึกนั้น ผู้วิจัยใช้ภาพลายเส้นที่มีความโปร่งและไม่ซับซ้อน

8) ตัวหนังสือมีความชัดเจนและมีขนาดเหมาะสม นักเรียนส่วนใหญ่จึงสามารถอ่านและเขียนคำในแบบฝึกได้อย่างไม่มีปัญหา มีนักเรียนเพียงบางคนเท่านั้นที่เขียนหนังสือเกินเส้นบรรทัด เพราะขาดความพร้อมของกล้ามเนื้อมือ

9) เวลาในการทำงานแบบฝึกเสริมทักษะมีความเหมาะสม โดยส่วนใหญ่แล้วนักเรียนจะใช้เวลาในการทำงานแบบฝึกเสริมทักษะแต่ละชุดประมาณ 20-30 นาที ซึ่งจะมีบางส่วนที่ช้า ซึ่งผู้วิจัยจะให้ความสนใจเป็นพิเศษ

จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้นอาจจะพอสรุปได้ว่าเหตุผลเหล่านี้มีส่วนสนับสนุนให้นักเรียนในกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะมีความก้าวหน้าสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีปกติ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้